

Întrebarea referitoare la drumul cunoscut

Versete călăuzitoare: Numeri 22

Istoria lui Balaam conține învățături atât de importante pentru viața noastră de zi cu zi, încât merită să ne oprim câteva momente asupra ei. În ea sunt puse în fața ochilor noștri cauzele și consecințele unei umblări în neascultare de poruncile Domnului. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folosită pentru învățatură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate” (2 Timotei 3.16). Vrem să citim și să studiem istoria lui Balaam în lumina acestui adevăr, iar acest lucru va fi cu siguranță o de binecuvântare bogată.

Copiii lui Israel ajunseseră la hotarele țării făgăduite și au construit tabăra lor în câmpiile Moabului. Și Balac, moabitul, s-a tulburat mult la vederea israeliților și a trimis soli la Balaam cu următoarea însărcinare: „Iată, un popor a ieșit din Egipt; iată, ei acoperă fața pământului și locuiesc în dreptul meu. Acum dar, vino, te rog, și blestemă-mi pe poporul acesta, pentru că este mai puternic decât mine: poate că îl voi putea bate și-l voi alunga din țară, pentru că știu că acela pe care îl binecuvântezi tu este binecuvântat și acela pe care îl blestemi tu este blestemat” (Numeri 22.5,6). Acesta poate fi numit pe bună dreptate un mesaj de la diavol. Inamicul poporului lui Dumnezeu avea nevoie de Balac și voia să se folosească de Balaam pentru a blestema și distruge poporul.

După cum reiese din întreaga istorisire, Balaam Îl cunoștea pe Dumnezeul lui Israel. El cunoștea foarte bine marea putere cu care Domnul eliberase acest popor din Egipt și îl condusese prin Marea Roșie. Dacă în inima lui ar fi existat o adevărată frică de Dumnezeu, și-ar fi dat seama că Domnul nu putea permite ca acest popor, condus atât de minunat de El, să fie blestemat și distrus. Dar adevărata frică de Dumnezeu nu era de găsit la Balaam - vom găsi încă dovezi sigure în acest sens - și de aceea el spune: „Rămâneți aici la noaptea și vă voi aduce cuvânt, după cum îmi va vorbi Domnul” (Numeri 22.8).

Câți seamănă cu Balaam! Sunt mulți care nu cunosc vicleniile vrăjmașului, pentru că nu sunt în părtășie cu Dumnezeu! Dacă umblăm cu Domnul, atunci umblăm în lumină, și lumina descoperă întunericul. În lumina lui Dumnezeu recunoaștem intențiile lui satan. Însă de multe ori suntem derutați și nu știm ce vine de la diavol și ce vine de la Dumnezeu. Această întrebare nu este necesară atunci când umblăm în părtășie cu Dumnezeu. Dacă ochiul nostru este simplu [curat], atunci întregul nostru trup va fi lumină.

Dumnezeu a venit noaptea la Balaam și i-a spus: „Să nu mergi cu ei; să nu blestemi poporul, pentru că ei sunt binecuvântați” (Numeri 22.12). Aceasta a fost o vorbire clară, care nu a permis niciun dubiu. Ea conținea o interdicție clară și fără echivoc, iar acest lucru ar fi trebuit să fie suficient pentru Balaam. Și, într-adevăr, el se supune și nu merge cu trimișii lui Balac. El se supune voinței Domnului. Mă întreb dacă a fost dintr-un motiv bine întemeiat? A fost frica de Dumnezeu cea care l-a făcut să facă acest lucru? Istoria ne arată în mod clar că nu a fost așa. Însăși cuvintele pe care le adresează mesagerilor dezvăluie starea inimii sale: „Duceți-vă în țara

voastră, pentru că Domnul nu vrea să mă lase să merg cu voi” (Numeri 22.13). Din aceste cuvinte se înțelege cât de nemulțumit era el, pentru că nu avea voie să meargă cu ei: „Domnul nu vrea să mă lase”. I-ar fi plăcut să se ducă cu ei, dar nu i s-a permis. S-a temut de consecințe, de mânia Domnului. O inimă, care este în acord cu Domnul, nu folosește un astfel de limbaj, ci spune cu Iosif: „Cum să fac eu răutatea aceasta mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” Satan știa foarte bine aceasta. El știa că inima lui Balaam iubea plata nedreptății, și de aceea revine a doua oară cu același mesaj. El a cunoscut clar că în cuvintele lui Balaam „Domnul nu vrea să mă lase”, este inclusă preferința lui să meargă cu ei. De aceea Balac îi spune: „Te rog, să nu te împiedice nimic ca să vii la mine” (Numeri 22.16). Cât de viclan este diavolul! Și cu câtă iscusință știe să lucreze asupra stării în care inima se află în acel moment!

Ce avertisment serios este acesta pentru noi! Putem fi siguri că diavolul va renunța la noi când va vedea că nu-i ascultăm vocea. Dacă suntem pregătiți să umblăm pe calea lui Dumnezeu și să facem voia Lui, atunci ispitele diavolului sunt ineficiente și el le oprește. Dar când vede că, deși gura noastră respinge această ispită, inima noastră tânjește după lucrul care ni se prezintă, atunci el revine mereu, și își repetă atacurile până când suntem prinși în capcanele lui. De aceea, depinde întotdeauna dacă trăim cu o inimă sinceră pentru Domnul. Atunci vom fi capabili să respingem ispitele lui satan cu bucurie și nicidecum forțați.

Când solii lui Balac au venit a doua oară la Balaam, acesta a zis: „De mi-ar da Balac casa lui plină de argint și de aur, n-aș putea să trec peste porunca Domnului Dumnezeului meu, ca să fac vreun lucru, mic sau mare” (Numeri 22.18). Asta era o vorbire categorică, ar putea unii exclama. Oh, da, dar aparențele sunt înșelătoare. Gura poate rosti adesea cuvinte foarte frumoase și pioase, în timp ce inima este plină de cu totul alte lucruri. Dacă inima lui Balaam ar fi fost în acord cu cuvintele sale, el ar fi trimis imediat înapoi pe solii lui Balac. Dar ce face el? După refuzul său orgolios, el continuă imediat cu cuvintele: „Și acum, vă rog, rămâneți și voi aici la noapte, și voi ști ce-mi va mai zice Domnul” (Numeri 22.19). Dar ce altceva ar mai avea Domnul de spus? Nu a spus El categoric: „Să nu mergi cu ei; să nu blestemi poporul, căci ei sunt binecuvântați”? Oare Balaam nu cunoștea voia plăcută a lui Dumnezeu? Cu siguranță, o cunoștea. Dar de ce nu i-a trimis imediat pe soli înapoi? De ce nu se limitează la cuvintele pe care le-a spus la început? De ce îi lasă să mai stea încă o noapte? Vai, inima lui îl atrage spre Moab, dorește darurile lui Balac. Lumea și comorile ei aveau o valoare atât de mare pentru el, că el nu a putut rezista. Într-un cuvânt, el a iubit plata nedreptății, după cum ne spune apostolul Petru. Gura lui rostea într-adevăr cuvinte pioase, dar inima lui era departe de Dumnezeu. El a poftit după argint și aur, cu toate că, judecând după cuvintele lui, nu le-a prețuit. Solii trebuiau să rămână la el peste noapte, pentru că spera că Domnul îi va îngădui să meargă cu ei în Moab. Deși cunoștea voia lui Dumnezeu, el a vrut totuși să întrebe din nou voia lui Dumnezeu. Dar aceasta este o întrebare referitoare la un drum cunoscut, și întotdeauna ea dezvăluie antipatia inimii de a merge pe calea pe care ar trebui să mergem conform voii Domnului.

Dar cât de des se întâmplă asemănător și creștinilor credincioși! Cât de des se pune întrebarea referitoare la calea cunoscută! Se cunoaște foarte bine voia Domnului, dar nu este nici o dorință de a o împlini, pentru că inima este atrasă de lume și de poftele ei. Ce se face atunci? Desigur, ar fi prea dur, dacă ar vrea să se spună că nu este nicio plăcere pentru a face voia lui Dumnezeu.

De aceea, inima vicleană caută o cale de scăpare. „Pentru niciun ban din lume nu aş vrea să acţionez împotriva voinţei Domnului”, aşa se exclamă, „dacă aş şti ce vrea Domnul, cu siguranţă aş porni pe această cale.” Astfel de cuvinte sună fără îndoială foarte temătoare de Dumnezeu, dar, din păcate, ele ascund prea des aversiunea inimii. Se încearcă să se convingă pe sine însuşi că ai fi dispus să faci voia Domnului, şi totuşi solicitarea constantă de sfaturi dovedeşte foarte clar că în realitate nu este nici o plăcere să se meargă pe calea trasată pentru noi de voinţa lui Dumnezeu.

Să luăm un exemplu. Un creştin credincios are în el o afecţiune puternică pentru o persoană neconvertită. El ştie foarte bine că este împotriva voinţei Domnului să intre în legământul de căsătorie cu o persoană neconvertită. „Nu vă înjugaţi nepotrivit cu cei necredincioşi”, spune Cuvântul Domnului. Aceasta este o poruncă precisă, care nu lasă loc de îndoială. Dacă frica de Dumnezeu ar locui în inima lui şi dacă plăcerea lui ar fi să facă voia Domnului, el ar condamna imediat o astfel de înclinaţie ca fiind nepermisă. Dar el nu face acest lucru, ci încearcă în tot felul de moduri să justifice acest pas. El cere mereu un sfat, iar când acesta îi este dat conform Sfintei Scripturi, este nemulţumit. Poate îi cere Domnului să pună un obstacol în calea căsătoriei, dacă nu este conform voinţei Sale. Dar, oricât de pioase ar fi aceste cuvinte, totul se face doar pentru a reduce la tăcere conştiinţa şi pentru ca apoi să se urmeze poftele inimii.

Să luăm un alt exemplu. Un creştin credincios vrea să renunţe la ocupaţia sa de până acum şi să facă comerţ. Conştiinţa sa îi spune că motivele care îl determină să facă acest lucru sunt greşite. Mândria, lăcomia şi mondenitatea sunt sursele; nu-i ajunge pâinea de toate zilele şi vrea să câştige mai mult. El ştie foarte bine că Cuvântul lui Dumnezeu condamnă astfel de principii, dar inima lui este atât de plină de intenţia sa, încât îi este imposibil să se despartă de ea. Ce face el acum? Se duce la fraţi şi le cere sfatul. El spune că această chestiune nu ar fi foarte clară pentru el, că nu ştie ce să facă şi că de aceea cere sfatul altora. Dacă fraţii îl sfătuiesc să nu facă ceea ce are de gând să facă, este el atunci mulţumit? Nicidecum. În inima lui, el tânjeşte să-şi pună în aplicare planul, dar nu îndrăzneşte să o facă până când şi alţii îi aprobă pasul său. Prin urmare, el se adresează acelor de la care speră să primească sfaturi conform voinţei sale. Dacă îşi atinge scopul în acest fel, el este foarte încântat şi încearcă să se convingă că totul ar fi acum în regulă. Nefericită stare! Se cunoaşte voia Domnului şi totuşi se cere sfatul. Nu este aceasta o întrebare referitoare la un drum cunoscut? Şi nu trădează astfel de întrebări antipatia inimii noastre de a face ceea ce este plăcut Domnului? Da, într-un astfel de caz se pot folosi cuvinte frumoase şi pioase, dar în spatele lor se ascunde doar propria voinţă şi duritatea inimii. Cât de regretabile sunt astfel de stări! Dacă am putea învăţa cu toţii să condamnăm astfel de căi înaintea lui Dumnezeu, pentru ca astfel să fim salvaţi la timp de inevitabilele consecinţe triste!

Consecinţele unei astfel de stări sunt foarte triste. Vedem acest lucru la Balaam. Inima lui tânjea după Moab, aşa că a mers din nou la Dumnezeu şi a întrebat de drumul deja cunoscut. Şi ce face Dumnezeu? „Şi Dumnezeu a venit la Balaam noaptea şi i-a zis: «Dacă aceşti bărbaţi vin să te cheme, ridică-te, mergi cu ei, dar să faci numai după cuvântul pe care ți-l voi spune Eu»” (Numeri 22.20). Privit superficial, acesta este un mod foarte ciudat de a acţiona. Mai întâi, Domnul spune: „Să nu mergi cu ei”, iar acum El spune: „Ridică-te, mergi cu ei”. Dar dacă luăm în considerare ceea ce a fost dezvăluit între timp, atunci nicidecum nu vom fi surprinşi de felul

în care a acționat Domnul. Cuvintele și faptele lui Balaam au dovedit fără echivoc, că el a rămas acasă numai pentru că a fost constrâns. Inima lui tânjea după darurile lui Balac. Deși Dumnezeu îi spusese să nu se ducă, el i-a lăsat pe soli să petreacă noaptea în casa lui pentru a doua oară, pentru a-L întreba din nou pe Domnul. După aceea Domnul îi spune: „Du-te cu ei”. Era posibilă o altă cale? Nu, pentru că Dumnezeu nu vrea nici o slujire prin constrângere; El vrea o inimă deplină și neîmpărțită. Domnul spune cu alte cuvinte: „Dacă vrei cu orice preț, ridică-te; vei suporta destul de repede consecințele.”

La fel se întâmplă și cu noi. Dacă nu avem nici o plăcere de a face voia Domnului și dacă rămânem doar în exterior pe calea cea bună, de teama pedepsei, și revenim mereu să întrebăm care este voia Domnului, atunci, în cele din urmă, Domnul spune: „Fă ce vrei, du-te pe drumul tău!” - Vrei să te căsătorești cu o persoană neconvertită. Știi că acest lucru este împotriva voinii lui Dumnezeu, dar ai tot felul de scuze; îți spui că s-ar putea să fie totuși bine și că ai putea fi chiar mijlocul de a converti această persoană. Atunci poate că Dumnezeu te va lăsa în sfârșit să o faci, pentru ca prin consecințele triste ale nebuniei tale să ajungi la o adevărată smerire. - Sau vrei să începi o meserie. Ai fost avertizat împotriva acestui lucru din motive întemeiate. Conștiința ta îți spune că nu este bine. Dar inima ta este complet plină de ea și nu vrei să te retragi. Atunci poate că Domnul va face ca circumstanțele să fie în așa fel încât să crezi că recunoști în ele aprobarea Lui pentru intenția ta. Este ca și cum ți-ar spune: „Începe, du-te pe drumul tău!”. Și începi, dar, din păcate, doar pentru a realiza curând cât de mult te-ai înșelat. Domnul nu poate acționa altfel. Întrebând mereu de calea cunoscută, nu faci decât să îți manifesti propria antipatie de a face voia lui Dumnezeu, de aceea nu este posibilă nicio altă cale de vindecare. De aceea Domnul cedează în cele din urmă dorinței tale, pentru ca tu să înveți să-ți vezi nebunia prin prisma circumstanțelor. Când Domnul vede că picioarele noastre merg într-adevăr pe calea cea bună, dar inima noastră este departe de ea, atunci El permite picioarelor noastre să meargă acolo unde este inima noastră. Dacă picioarele noastre sunt cu copiii lui Dumnezeu, în timp ce inima noastră flirtează cu lumea, atunci Domnul permite ca și picioarele noastre să meargă în lume. La ce bun să umbli cu Domnul în exterior, dar pe dinăuntru ești în lume? Atunci este mai bine să trăiești și în exterior în lume, pentru că atunci nu te mai poți înșela pe tine însuși și nici pe alții, și atunci mai există o șansă să îți dai seama de starea ta rea.

Să observăm, însă, că o astfel de îngăduință din partea lui Dumnezeu este o judecată asupra noastră. Nu ai vrut să ascultați glasul Lui, ai impus propria voință - ei bine, cine nu vrea să audă trebuie să simtă. Nu există alt mijloc de a te aduce la înțelegere, decât să te lase să simți consecințele triste ale absurdității tale.

În bucuria sa că dorința i s-a împlinit, Balaam și-a înșeuat măgarul și a pornit la drum. Dar îndată ce a pornit la drum, mânia Domnului s-a aprins, pentru că pornise la drum: îngerul Domnului i-a stat în cale. Și tu veți experimenta același lucru. De îndată ce te-ai căsătorit sau ți-ai început afacerea, Domnul vine în întâmpinarea ta cu mâna Sa care disciplinează. Tot felul de adversități vin peste tine. Căsnicia ta nu este fericită, afacerea ta nu progresează. Și, ca și în cazul lui Balaam, cu cât circumstanțele sunt mai lungi, cu atât devin mai dificile. Mai întâi îngerul l-a întâlnit pe un drum deschis, apoi între doi pereți, unde piciorul său s-a blocat de

perete, iar în cele din urmă într-un loc îngust, unde nu se putea întoarce nici la dreapta, nici la stânga.

Dar de ce toate acestea, întrebi tu, probabil? Răspuns: Domnul vrea să-ți deschidă ochii. El vrea să te lase să recunoști cât de prostește și de greșit ai acționat, cum sub pretextul evlaviei ți-ai urmat propria voință și ai acționat conform propriilor tale gânduri. Dar ce eforturi costă adesea acest lucru! Cât de orbi suntem adesea în ceea ce ne privește pe noi înșine. Când în cele din urmă am ajuns la țelul nostru, suntem adesea atât de copleșiți de bucuria acestui lucru încât nu considerăm dificultățile, pe care le întâlnim pe drum, ca venind din mâna Domnului, ci le atribuim unor circumstanțe diferite. Balaam nu s-a gândit că mânia Domnului s-ar fi putut aprinde împotriva lui; el era atât de bucuros de plecarea lui în Moab, încât orice obstacol de pe drum îi stârnea o supremă nemulțumire. O, cât de des acționăm într-un mod similar! Noi aruncăm vina pe alte persoane - soțul pe soția sa, soția pe soțul ei, negustorul pe condițiile vremurilor sau pe înșelăciunea oamenilor - și mâna Domnului nu se vede. Așa cum Balaam și-a lovit măgărița, tot așa și noi ne înfuriem de circumstanțe; așa cum el voia să sugrume bietul animal, tot așa și noi suntem preocupați să dăm la o parte circumstanțele și pe oameni, dacă este posibil. Oh, cât de orb este ochiul nostru, cât de pervertită este inima noastră!

Dar, din fericire pentru noi, Domnul nu încetează. Nu, El are un scop, iar acest scop trebuie să se realizeze. Dacă nu vrem să ascultăm prima atenționare, atunci vor urma mai multe. Dacă dificultățile mai mici nu ne fac să ne gândim, atunci urmează cele mai mari. Dumnezeu nu ne abandonează. Ce har! El ne iubește, indiferent cât de greșiți și de împietriți am fi, El tot ne duce acolo unde El vrea să ne aibă. Este trist, într-adevăr, că acest lucru trebuie făcut într-un mod atât de dificil. Dacă am umbla cu El în simplitate și ne-am preda călăuzirii Sale, atunci astfel de căi nu ar fi necesare. Să ne ferim de gândul că sfințirea noastră ar putea fi realizată numai pe un drum atât de dificil. O, nu, este o mare întristare pentru Dumnezeu când trebuie să ne ducă pe astfel de căi. Dacă vom da dovadă de supunere și de o adevărată dependență față de El, atunci El ne-ar face cunoscut cu totul alte lucruri. El ar putea să ne vorbească, așa cum a făcut-o odată cu Avraam, așa cum un prieten vorbește cu prietenul său. El ar putea să ne împărtășească gândurile Sale. Toate acestea le împiedicăm prin comportarea noastră greșită, iar timpul petrecut într-o astfel de stare este timp pierdut, din care nu vom culege niciun rod în veșnicie.

Oricât de regretabile ar fi împrejurările care Îl obligă pe Dumnezeu să ia astfel de căi, totuși El ne oferă mereu noi dovezi ale iubirii Sale infinite, prin faptul că nu ne lasă în seama noastră. El ne va aduce acolo unde l-a adus și pe Balaam, care în cele din urmă a trebuit să exclame: „Am păcătuț!” (Numeri 22.34) Da, Domnul permite să se ajungă atât de departe, că în cele din urmă nu mai vedem nicio ieșire, că greutățile devin atât de mari și atât de numeroase, încât nu ne putem întoarce nici la dreapta, nici la stânga. Apoi împrejurările încep să ne vorbească, până când am ajuns în punctul în care nu mai avem mâna omului, ci mâna Domnului în toate. Atunci ne dăm seama că Dumnezeu a ridicat asupra noastră nuiuaa Sa de corecție și că de aceea totul a mers prost. Apoi ne plecăm capul și ne deschidem buzele pentru a striga: „Am păcătuț!”. Acolo trebuie să ajungem. Dumnezeu vrea ca noi să ne recunoaștem păcatele și să le mărturisim înaintea Lui și să ne judecăm pe noi înșine. Oh, de am ajunge cu toții la aceasta!

Iubite cititor, această istorie serioasă a lui Balaam ne-a fost dată de Duhul Sfânt ca avertisment și învățătură. Fie ca ea în adevăr să fie o binecuvântare pentru sufletele noastre! Dacă ești pe un drum greșit, dacă ai urmat propria voință, dacă ai pornit pe un drum propriu și ai ajuns în tot felul de probleme, atunci te rog să cauți vina în tine însuși și nu în alte persoane sau în circumstanțe. Amintește-ți că Domnul ți Se împotrivesc și de aceea trebuie să treci prin astfel de experiențe. Prosternează-te în fața Lui și strigă: „Am păcătuit!”

„Și apoi?”, vei întreba probabil. Atunci Domnul îți va arăta ce cale trebuie să urmezi. Poate că este voința Lui ca tu să părăsești calea pe care ai urmat-o până acum, sau poate că nu ar fi trebuit să se întâmple. Ambele sunt posibile. Ilie a fugit de Izabela din necredință și a umblat în pustiu patruzeci de zile și patruzeci de nopți, până când a ajuns la muntele Horeb. Și când Dumnezeu l-a adus acolo la conștientizarea greșelii sale, a trebuit să meargă patruzeci de zile și patruzeci de nopți prin deșert, înapoi în Samaria. – Balaam, dimpotrivă, nu a fost trimis înapoi, ci Domnul i-a zis: „Mergi cu bărbații aceștia, dar să vorbești numai cuvântul pe care ți-l voi spune Eu” (Numeri 22.35). Domnul a vrut să se folosească de Balaam pentru a-i comunica împăratului păgân gândurile Sale despre Israel și pentru a dezvălui profeția glorioasă despre Mesia. Așa a fost trimis Balaam, deci, în Moab, spre glorificarea lui Dumnezeu.

La fel se întâmplă și cu noi. Domnul ne trimite adesea înapoi, atunci când am luat-o pe o cale greșită. Într-un caz, El ne poruncește să renunțăm la comerțul nostru și să abandonăm afacerile noastre. De multe ori, însă, se întâmplă ca noi să trebuiască să continuăm calea pe care am ales-o, pentru a-L glorifica pe Domnul în mijlocul dificultăților. Cât de necesar este de aceea ca în deplină dependență să-L întrebăm pe Domnul: „Doamne, ce vrei să fac?” De multe ori, în momentul în care dificultățile ne-au pus pe gânduri, suntem de părere că trebuie să părăsim imediat calea greșită pe care am luat-o. Aceasta este de multe ori mult mai confortabilă decât să perseverezi în ele. Dar gândurile noastre nu sunt gânduri ale Domnului. Numai El știe ce este bun și necesar pentru noi. Și dacă suntem cu adevărat dependenți de El, El ne va arăta calea cea bună. De aceea noi trebuie nu numai să ne smerim și, dacă am greșit, să ne mărturisim păcatele, dar trebuie, de asemenea, să ne predăm complet Domnului, pentru ca El să ne poată călăuzi pe drumul Său. Fie ca Domnul să ne dea harul Său de a face acest lucru! Dar, mai presus de toate, să ne păzească de voia proprie și de întrebări referitoare la calea cunoscută, pentru ca El să nu fie obligat să ne aducă pe căi dificile acolo unde El vrea să ne aibă.

Fie ca această istorisire să ne servească drept avertisment și să ne încurajeze să trăim pentru Domnul cu o inimă neîmpărțită și să umblăm în părtășie cu El! Atunci Domnul ne va face și pe noi, așa cum a făcut pe Avraam odinioară, prieteni ai Săi, și vom savura din belșug toate binecuvântările spirituale, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru noi în Hristos.

Titlul original: „Das Fragen nach dem bekannten Wege“
din *Botschafter des Heils*, 1869, pag. 29–37